

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.348/2021/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. november 2. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET:

A költségvetési csalás büntette miatt Terhelt1 ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. szeptember 28. napján kihirdetett 12.B.242/2020/34. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét 3 (három) évre mérsékli, a vagyonelkobzás elrendelésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. szeptember 28. napján kihirdetett 12.B.242/2020/34. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontja és (5) bekezdés b) pont].

Ezért a vádlottat 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 4 év gazdálkodó szervezet vezetése foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról végrehajtás esetére. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Bűnügyi Letéti Számlájára befizetett 1.286.555,- Ft összegre vagyonelkobzást rendel el. A járulékos kérdések körében rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek sorsáról.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen két irányban került sor fellebbezések bejelentésére. Egyfelől perorvoslattal élt az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosításáért, a büntetés tartamának emelése és közügyektől eltiltás kiszabása céljából.

[3] Fellebbezésében kifejtett álláspontja szerint a vádlotti beismerés csak kisebb súllyal vehető figyelembe, mivel az nem volt teljeskörű, hasonlóképpen a vagyoni hátrány részbeni megtérítése is csak csekély súllyal értékelhető, mivel az adóhatóság által is megállapított, 57 millió forintot meghaladó adóhiányból, csak elenyésző összeget, a saját védekezésének megfelelő 1.286.555,- Ft-ot fizetett be. Terhelten megromlott egészségi állapotát a javára nem lehet értékelni, mivel az egyébként nem igazolt magas vérnyomás nem olyan súlyos betegség, ami befolyásolná a büntetés kiszabását.

[4] Másfelől, a vádlott enyhítés iránt, a védő téves jogi minősítés és enyhítés miatt jelentett be fellebbezést.

[5] A vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, a cselekmény következtében nem gazdagodott sem a vádlott, sem az cég51, nem csorbította a költségvetés vagyonát az áthárított áfa befizetésének hiánya, mert a társaságnak terméket értékesítők már befizették a költségvetésbe az áfa összegét. Álláspontja szerint az áthárított áfa tulajdonosa nem a költségvetés, hanem az adózó, függetlenül attól, hogy adólevonási joga fennáll, vagy sem. Adóhalmozódást okozna, ha az cég51 eladói által már egyszer a költségvetésbe befizetett áfa mellett az áthárított áfa is a költségvetés tulajdonába kerülne, így a költségvetés kára az áfa mínusz áthárított áfa összegével azonos.

[6] Érvelése szerint a költségvetés az áthárított áfát vagy meg sem kapja, vagy pedig idegen vagyonként, az adózó vagyonaként jóhiszemű birtokosként kezeli, és tartozik elszámolni a tulajdonos, az adózó felé. A NAV vezetőjének 5005/2016NEC számú körlevele szerinte megerősíti, hogy a költségvetés nem tulajdont, hanem csak birtokot szerez az áthárított áfa összegére, az adólevonási jog elenyészése nem okoz tulajdonosváltozást, továbbra is adózó a tulajdonos.

[7] Kiemelte, sem a nyomozóhatóság, sem a vádhatóság nem állította, hogy az cég51 a könyveiben, nyilvántartásaiban és az ezeken alapuló általános forgalmi adó bevallásaiban fiktív beszerzési számlák alapján gyakorolta volna az általános forgalmi adó levonási jogát, az eljárás során fel sem merült annak kétsége, hogy ne álltak volna fenn az adólevonási jog általános személyi és tárgyi feltételei. Az sem vetődött fel, hogy az cég51 felé értékesítést végző adóalanyok ne hárították volna át az cég51-re a levonhatónak minősülő általános forgalmi adót.

[8] Hivatkozva a Kúria Közigazgatási-Munkaügyi Kollégiuma által kiadott 5/2016. (IX.26.) KMK véleményre, az adózói tudattartalom elemzése kapcsán kifejtette, nem merül fel a vádlott esetén rosszhiszemű csalási szándék sem. Terheltl vádlott még az adóellenőrzés előtt korrigálni kívánta az adattartalom nélküli bevallásokat, 9.144.000,- Ft értékesítést terhelő általános forgalmi adó tartalommal, amelyet azonban az adóhatóság tartalmi hiba miatt hibernált. Az önellenőrzések 2014. október 6-án lettek benyújtva, és csak hónapokkal később, 2015. február 15-én történt az adóellenőrzés megkezdése. Az a körülmény, hogy a gazdasági társaság általános adólevonási joga időközben elenyészett, a vádlott fenti bevallásait – az adólevonási jog elenyészése okán – hibás tartalmú bevallássá minősítette, és ezzel megakadályozta, hogy a vádlott szintén önellenőrzés útján az cég51-t érintő ellenőrzés megkezdéséig, 2015. február 25-ig mulasztását korrigálni tudta volna.

[9] Összességében tekintettel arra, hogy kizárólag az adattartalom nélküli bevallások miatt felfüggesztett adószám képezte az adóeljárasi korlátot, az adólevonási jog további feltételei fennálltak jelen ügyben. A vagyoni hátrány mértékét jelen ügyben csökkentti az adólevonási jog összege, ezért a vagyoni hátrány összegét 1.286.556,- Ft összegben kérte meghatározni, egyben a vádlott bűnösségét a Btk. 396. § (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő, nagyobb vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntetében indítványozta megállapítani.

[10] A büntetés kiszabása körében kérte figyelembe venni a vádlott önkéntes jóvátételi szándékát, azt, hogy együttműködött a nyomozati szaktól, 67 éves elmúlt vádlott, és immár 7 éve áll büntetőeljárás hatálya alatt. Nem ellenezte az okozott kár megtérítése szándékával a vádlott által a NAV javára befizetett 1.286.555,- Ft összegre vonatkozó vagyoneklobzás mellőzését. Ezek miatt minősítés megváltoztatása hiányában a büntetés végrehajtásának felfüggesztésének fenntartását, a próbaidő tartamának csökkentését, a minősítés megváltoztatása esetére a szabadságvesztés büntetés alkalmazásának mellőzését indítványozta.

[11] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.874/2021/2. számú átiratában a védelmi perorvoslatot alaptalannak minősítve az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

[12] Kifejtette, az elsőfokú bíróság megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amely az ügy érdemi elbírálásához szükséges volt, álláspontja szerint a törvényszék az indokolási kötelezettségének is eleget tett.

[13] A tényállást túlnyomórészt megalapozottnak minősítette, azt az cég51 adószámának felfüggesztésére és törlésére vonatkozó adatok, és a céggel szemben folytatott felszámolási eljárás befejezési dátumának tekintetében találta hiányosnak és hibásnak, melyek korrigálására tett indítványt az iratok alapján. Rámutatott, a NAV számlájára 1.286.555,- Ft befizetés nem beazonosítható tételként szerepelt, de a szükséges intézkedést a bűnügyi letéti számlára átvétele érdekében 2021. május 5-én megtették. A tényállás ezen adatokkal történő kiegészítését is indokoltnak látta, s ennek eredményeként a vagyoneklobzásra vonatkozó rendelkezés mellőzését indítványozta.

[14] A büntetéskiszabás körében részletezte, a vádlott javára szóló enyhítő körülmények tényleges súlya szerinti értékelése mellett a törvényszék által kiszabott büntetés nem alkalmas a büntetési célok érvényre juttatásához. Így e vonatkozásban a szabadságvesztés mértékének felemelését, a felfüggesztésre vonatkozó rendelkezés mellőzését, egyben a szabadságvesztéssel arányos közügyektől eltiltás kiszabását indítványozta.

[15] A másodfokú nyilvános ülésen Terhelt1 vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezésben részletesen kifejtett indokait összefoglalva hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint az áthárított áfa nem része a költségvetési hiánynak. Kiemelte, a vádlott nem tanúsított olyan magatartást, ami azt szolgálta volna, hogy a cselekmény megtörténtét elleplezze, ellenkezőleg, megkísérelte a cselekményt helyrehozni adóbevallások benyújtásával, ezeket azonban a NAV már nem tudta elfogadni.

[16] A büntetéskiszabás körében annak a meggyőződésének adott hangot, hogy az ügyészség nem értékelte kellően a vádlottnak a vagyoni hátrány elhárítására irányuló magatartását, a javára szóló enyhítő körülményeket és a cselekmény tényleges súlyát, erre tekintettel a súlyosítás iránti ügyészi indítványt megalapozatlannak tartotta.

[17] A vádlott a saját védelmében nem kívánt szót emelni, az utolsó szó jogán sem nyilatkozott.

[18] A bejelentett fellebbezések közül a védelmi perorvoslatok részben, enyhítést eredményezően alaposak.

[19] A védelmi perorvoslatra figyelemmel a felülbírálat a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján teljeskörű volt, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

[20] E felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárását a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le.

[21] Az ügyben a Be. LXXVI. Fejezetében írtak figyelembevételével előkészítő ülést tartott, majd a lefolytatott bizonyítási eljárás keretében a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének eleget téve kihallgatta tanú1, tanú5 tanúkat, a Be. 527. § (2) bekezdésének b) pontjában foglaltakra figyelemmel felolvasás útján tette a bizonyítás részévé tanú2, tanú3, tanú4 tanúk vallomásait, a releváns okiratokat a Be. 531.§-a alapján a tárgyalás anyagává tette, s ugyanígy a hallgatás jogával élő vádlott nyomozás során tett nyilatkozatait.

[22] A Be. 561.§ (3) bekezdés f) pontjában írtak megtartásával indokát adta az igazságügyi szakértő kirendelését célzó bizonyítási indítvány elutasításának. E körben tett megállapításával az ítéltábla maradéktalanul egyetértett.

[23] A történeti tényállás túlnyomórészt megalapozott, a Be. 592. § (2) bekezdés b) és c) pontjaiban írt okokból – hiányosságból és iratellenes megállapításokból eredeztethető – részleges megalapozatlansági hibában szenved, melyet a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az ügyiratok alapján az alábbiak szerint küszöböl ki:

[24] – Az ítélet 23. oldalának táblázat alatti második bekezdését követően beilleszti az alábbiakat: 2014. február 10. napján Terhelt1 vádlottat, mint az cég51 ügyvezetőjét és törvényes képviselőjét felszólították az adókötelezettség pótlására azzal, hogy tételesen felsorolták a cég adótartozását és közölték, amennyiben a megadott határidőben a felszólításnak nem tesz eleget, az adószám felfüggesztését fogják elrendelni. Az adókötelezettség teljesítésének pótlása elmaradt, ezért 2014. május 7. napján adóhatóság a 4102794690 iktatószámú határozatával az cég51 adószámát felfüggesztette.

[25] – Az oldal utolsó előtti bekezdés utolsó előtti sorát pontosítja azzal, hogy az ott írt befizetést helyesen név3 teljesítette 2020. szeptember 25-én, de mivel az nem a megfelelő adónem számlára, vagy végrehajtói letéti számlára történt, az először függő tételként szerepelt, majd az összeg 2021. május 5-én került átvezetésre a Nemzeti Adó- és Vámhivatal bűnügyi letéti számlájára.

[26] – Az utolsó mondatból mellőzi a felfüggesztésre és annak időpontjára utalást, egyben az ezt követő mondatrészek helyébe azt illeszti, hogy a cég ellen a felszámolási eljárás 2017. december 19. napján fejeződött be, ezt megelőzően a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 5473614286 számú határozatával 2016. július 27. napján törölték a cég adószámát.

[27] Fentiekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás minden tekintetben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[28] A törvényszék az indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, a bizonyítékokat hiánytalanul bemutatta, majd egymással egybevetve adott számot arról, hogy a vádlotti védekezést miért vetette el.

[29] Ennek keretében az iratoknak megfelelően állapította meg, hogy az cég51-nek 2013. I. negyedévében 8.695.301,- Ft, 2013. II. negyedévében 11.027.889,- Ft, 2013. III.

negyedévében 12.779.306,- Ft, 2013. IV. negyedévében 9.143.486,- Ft, míg 2014. I. negyedévében 15.458.075,- Ft általános forgalmi adó bevallási és fizetési kötelezettsége keletkezett.

[30] Ehhez képest a vádlott mint a társaság adóbevallásra kötelezett vezető tisztségviselője 2013. I. negyedévére vonatkozóan 2013. július hó 20. napján, 2013. III. negyedévére vonatkozóan 2013. október hó 20. napján adattartalom nélküli adóbevallásokat nyújtott be, 2014. I. negyedévére pedig bevallást egyáltalán nem terjesztett elő. Ezt követően 2013. IV. negyedévére vonatkozóan 2014. október hó 6. napján, a felszámolás elrendelését, valamint az cég1-vel szemben megkezdett adóellenőrzést követően 9.144.000,- Ft értékesítést terhelő általános forgalmi adó tartalommal nyújtott be adóbevallást, amelyet azonban az adóhatóság tartalmi hiba miatt hibernált.

[31] A törvényszék a bizonyítékokat egymással összevetve értékelte, mérlegelte, majd az álláspontját meggyőzően, világosan követhető és ellenőrizhető érveléssel alátámasztva vezette le, hogy az cég1. által kiállított számlák adatai, azok nettó-bruttó értéke, illetve az áfa összege tekintetében vitatott kérdés nem merült fel, nem volt kétséges, hogy az cég1. áfa bevallási kötelezettségének 2013. I. negyedéve és 2014. I. negyedéve közötti időszakra vonatkozóan miként tett eleget. A beszerzett számlák, a számlabefogadó cégek részéről kihallgatott tanúk vallomásai igazolták a gazdasági társaság valós gazdasági tevékenységét, hiszen a számlák szerinti vételár-, illetve díjfizetés megtörtént. Okiratok tanúsították továbbá az cég1. adószám felfüggesztésének, majd törlésének időpontját, és végül a Kft-vel szembeni felszámolási eljárás lényegi adatait is – annak elrendelését és befejezését, a cég törlését.

[32] A védekezés voltaképpen csak arra irányult, hogy a vádlottat a valós beszerzési számlák alapján megillette volna – illetve ma is megilleti – az adólevonás joga, így a vagyoni hátrány összegét a beszerzésre fordított összegek áfa-tartalma csökkenti.

[33] Az elsőfokú bíróság is alapvetően e védekezésre helyezte a hangsúlyt, és azt a törvény, és az annak kapcsán született más értelmezési iránymutatások (pl. a NAV körlevél, kúriai kollégiumi vélemény) kifogástalan értelmezésével vetette el.

[34] A költségvetési csalás (adócsalás) úgynevezett eredmény-bűncselekmény. A bűncselekmény az eredmény, a vagyoni hátrány (adóbevétel csökkenés) bekövetkezésével válik befejezetté, mégpedig akkor, amikor a fizetendő adó megfizetésére esedékességgel nem kerül sor. A bűncselekmény szándékos, az elkövetőnek az adófizetési kötelezettségének alapját képező tényekkel tisztában kell lennie, ahogyan azzal is, hogy magatartásával (jelen esetben az adóhatóság felé tett nyilatkozatával, azaz az adóbevallások benyújtásával) összefüggésben az adott időszakban vagyoni hátrányt okoz, e következményeket kívánja, vagy azokba belenyugszik.

[35] Terhelt1 vádlott tisztában volt azzal, hogy a 2013-as és 2014-es évben is áfa-köteles bevételre tett szert, azaz az értékesítést terhelő adót be kell vallani, és azokat – ahogyan az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette – a bevallással egyidejűleg a fizetendő adót meg kell fizetni. A vádlott az általa is tudott forgalom ellenére valótlánul adattartalom nélküli bevallást terjesztett elő, 2014. I. negyedévében pedig bevallást egyáltalán nem készített.

[36] Az adólevonási jog az előzetesen felszámított adónak megfelelő fizetendő adó megállapításakor keletkezik és az mindaddig nem megy teljesedésbe, amíg az adó alanya nem él vele jogszerűen. A keletkezését követően tartós, le nem zárt anyagi adójogviszonyról van tehát szó a törvényi előírásoknak megfelelő bevallás benyújtásáig. Erre a vádlottat az adóhatóság felszólította, annak mégsem tett eleget. Korrigálásra az adóhatóság előtti eljárásban önellenőrzés (elkövetéskor hatályos Art. 49.§) keretében is sor kerülhetett volna, de erre kizárólag az adóhatósági ellenőrzés megkezdéséig lett volna törvényes lehetősége, és abban az esetben is csak létező (még fennálló) adóalanyiség mellett.

[37] Akkor viszont, mikor a vádlott e lehetőséggel először (2014 októberében) élni kívánt, nyolc hónappal lépte túl az adóhatóság adókötelezettség pótlására irányuló felhívását, és öt hónappal az előre közöltek szerint beálló jogkövetkezményt, vagyis az adószám felfüggesztését.

[38] Az adószám felfüggesztésének tényéről a vádlott tudott, és az erről szóló (részére kézbesített) határozat alapján azt is tudnia kellett, hogy adólevonási jogát a felfüggesztés napjától kezdve jogszerűen nem gyakorolhatja. Ráadásul, minthogy 2014. szeptember 2-án átvette a felszámoló által írt küldeményt is, azzal is tisztában volt, hogy az cég1. 2014. július hó 2. napján immár felszámolási eljárás hatálya alá is került, ettől az időponttól kezdődően maga a vádlott az adóhatóság előtt a cég képviseletében már eljárni sem volt jogosult, így 2014 októberében önellenőrzési jogát több okból sem gyakorolhatta (legfeljebb a felszámolóbiztos).

[39] Legkésőbb 2014. szeptember 2-től kedve tehát akkor járt volna el jogszerűen az adóigazgatási eljárásban, ha a felszámoló részére minden könyveléssel összefüggő iratot átad, amely alapján a felszámoló elkészíthette volna a valóságnak megfelelő adóbevallást. Azonban a felszámoló többszöri felhívása ellenére (tanúl tanú vallomása alapján) mindennek nem tett eleget, a kért iratok maradéktalan átadására csak 2015. november 10-én került sor. Így eddig az időpontig még a felszámoló sem került abba a helyzetbe, hogy az adóbevallást elkészítse. Pontosan ezek miatt – egyetértve a törvényszékkel – valóban téves a védelemnek a Kúria Kfv.35.377/2016/5. számú határozatán alapuló érvelése, amely szerint „az adólevonási jog gyakorlása nem csupán bevallás útján történhet, hanem az ellenőrzés során is megállapítható a fizetendő adó mellett a levonható adó”, ugyanis e határozat azt is tartalmazza, hogy a levonási jog személyi és tárgyi és tartalmi feltételei teljesülésének vizsgálata érdekében további eljárási cselekménynek elvégzése szükséges, melyet az elsőfokú adóhatóságnak kell foganatosítania. Ezt az adóhatóság a felszámolóbiztoson keresztül tudta volna elvégezni, miközben a vádlott a szükséges iratokat (ideértve a beszerzési számlákat is) nem bocsátotta a rendelkezésére. Következésképpen a 2015. februárjában megkezdődött adóellenőrzési eljárás keretében az esetleg levonható adó léte, és annak összecszerűsége a vádlott magatartására visszavezethetően egyáltalán nem volt tisztázható. Egyúttal az ellenőrzési eljárás megkezdése az önellenőrzés lehetőségét is végérvényesen kizárta, hozzáteve azt is, hogy az évtizedek óta egységes bírói gyakorlat szerint (büntetőeljárás megindítása esetén) az adóhatóság szándékos

megtévesztése esetén az utólagos önellenőrzés az adó-, társadalombiztosítási család büntetőjogi következményeinek elhárítására nem alkalmas [EBH2004. 1106.].

[40] Ilyen körülmények között a védő azon hivatkozása, mellyel a vádlott önkéntes teljesítésének elmulasztását az adóhatóságra hárítva egyenesen azzal érvel, hogy maga az adóhatóság akadályozta azt meg, teljes mértékben elfogadhatatlan.

[41] Azon védelmi felvetéssel kapcsolatban pedig, melynek lényege szerint az adólevonási jog a vádlott tekintetében olyan jogviszonyt jelentett, amelyre a tulajdonjogra vonatkozó szabályok alkalmazhatók, rámutat az ítéltábla, hogy az általános forgalmi adó rendszerében az adólevonási jog az adóalany és az adóztató közhatalom közti anyagi adójogviszony tartalmához tartozik hozzá, az adólevonási jog az előzetesen felszámított adónak megfelelő fizetendő adó megállapításakor keletkezik és az mindaddig nem megy teljesedésbe, amíg az adó alanya nem él vele *jogszerűen*. Márpedig a vádlott a beszerzési számlák alapján adólevonási jogot *jogszerűen* nem gyakorolhatott sem 2014 októberében, sem a felszámolóbiztoson keresztül az ellenőrzési eljárás során, s ez a joga az adószám 2016. július 27-i törlésével végleg meg is szűnt (elenyészett), így azt a vádlott többé nem érvényesítheti.

[42] A védelmi fellebbezés mindezt nem hozott fel olyan új körülményt, amely az elsőfokú bíróság megállapításainak és indokainak helytállóságát megkérdőjelezné. Ezért az ítéltábla az eltérő tényállás megállapítását célzó perorvoslatot nem találta megalapozottnak, így az eredményre nem vezethetett.

[43] Mindezek miatt az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, minthogy Terhelt1 vádlott az adattartalom nélkül előterjesztett, illetve a benyújtani elmulasztott negyedéves általános forgalmi adóbevallásokkal az cég1. valós termékértékesítés alapján megszerzett bevételét az adóhatóság elől szándékosan eltitkolta az adóhatóságot szándékosan megtévesztve, és ezzel a 2013. I. negyedévéától 2014. I. negyedévéig terjedő időszakban általános forgalmi adónemben mindösszesen 57.104.057,- Ft vagyoni hátrányt okozott a költségvetésnek.

[44] A cselekmény jogi minősítése helyes és törvényes, az összhangban áll a bírói gyakorlattal is. Az adólevonási joggal a vádlott a már kifejtettek szerint joghatás kiváltására alkalmas módon és kizárólag az adóhatóság előtti eljárásban legfeljebb még az adóhatóság felszólításában meghatározott határidőig (és végső soron az adószáma felfüggesztéséig) élhetett volna, azután többé nem. Azzal tehát, hogy bevallási és befizetési kötelezettségének nem tett eleget, és azzal, hogy valótlan tartalmú adattartalom nélküli adóbevallást terjesztett elő, a vádlott a maga részéről minden szükséges elkövetési magatartást kifejtett. S minthogy a vagyoni hátrány az adattartalom nélküli bevallások előterjesztésével, illetve 2014. I. negyedévében a bevallás előterjesztésének elmulasztásával be is következett, a bűncselekmény befejezetté vált.

[45] A büntetés kiszabása során jelentős körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul és hibátlanul feltárta. Az általa értékelt enyhítő és súlyosító hatású alanyi és tárgyi tényezőket figyelembe véve a törvényszék azon állásfoglalása teljes mértékben helytállónak mutatkozott, miszerint a vádlott esetén fennállnak a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában írt enyhítő szakasz alkalmazásának a feltételei. Az ennek maximális kimerítésével meghatározott 2 év tartammal az ítéltábla messzemenően egyetértett.

[46] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, mikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlottal szemben a büntetés próbaidőre felfüggesztésével is megvalósulnak a büntetési célok az egyéni prevenció szintjén, mely mellett az általános megelőzés kívánalma sem kerül veszélybe.

[47] A felnőttkoriak próbára bocsátásáról és a büntetés végrehajtásának felfüggesztéséről szóló 55. BK véleményben írtakra figyelemmel a következőkre mutat még rá a másodfokú bíróság. A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztéséről a bíróság a súlyosító és enyhítő körülményeket, valamint a büntetéskiszabási elveket figyelembe véve dönt. Mindebből szükségszerűen következik, hogy azon körülmények (s ez az enyhítő tényezőkön túl a súlyosító tényezőket is magában foglalja), melyek jelen ügyben a kiszabott büntetés nemét és mértékét megalapozták, a szabadságvesztés végrehajtásnak felfüggesztése szempontjából is jelentőséggel bírnak. Az említett körülmények és a büntető törvényben megjelölt büntetési célok érvényesülése között szoros kölcsönhatás van. A törvény szövege, hogy a büntetés végrehajtásának felfüggesztésére „különösen az elkövető személyi körülményeire figyelemmel” kerülhet sor, értelemszerűen jelenti azt is, miszerint amellet, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése az általános megelőzés követelményével szemben nem állhat, mégis elsődleges jelentősége az egyéni megelőzésnek van. Ezen túl a büntetést befolyásoló tárgyi tényezők közül az időmúlás (a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény III/10. pont) nagyobb mértéke, és ezen belül a büntetőeljárásnak a terheltek önhibáján kívüli jelentős elhúzódása esetén is a büntetési célok közül a generális prevenció szükségszerűen háttérbe szorul a speciális, az elkövető visszatartását előmozdító büntetési célhoz képest. Jelen ügyben, amellet, hogy több mint 8 éves időmúlás következett be, az időskorú, büntetlen előéletű vádlott személyi körülményeiben, életvezetésében is kedvező irányú változások történtek. Ehhez képest önmagában a költségvetést károsító cselekmény nem vitásan jelentős tárgyi súlya, a társadalom értékítélete szerint is súlyosabban elítélendő volta, elszaporodottsága nem zárhatja ki a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését.

[48] Az ítéltábla ezért a vádlottal szemben kiszabott joghátrány súlyosítását célzó ügyészi perorvoslatot nem találta megalapozottnak, sőt, – különös tekintettel az ítéltábla hasonló tárgyú bűncselekmények esetén alkalmazott büntetéskiszabási gyakorlatra – a próbaidőt kissé eltúlzottnak találta. A bűncselekmény adott kategórián belüli súlyát kellően mutatja az, hogy az elkövetési érték a minősítéshez megkívánt alsó értékhatárt éppen csak átlépte, ezen túlmenően a bekövetkezett és a vádlottnak fel nem róható időmúlás, idős kora ellenére büntetlen előélete és azóta is törvénytisztelő életmódja a Btk. 85.§ (2) bekezdésében írt maximális tartamot egyáltalán nem indokolja. Ezért annak tartamát 3 évre mérsékelte.

[49] Törvényesen került sor a vádlottal szemben a Btk. 52. § (1) bekezdés b) pontja alapján határozott tartamú foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabására, az anyagi jogszabályoknak megfelelő volt a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának és a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának meghatározása is.

[50] Az eljárás során a vádlott hozzátartozója részéről a vádlott érdekében befizetett 1.286.555,- Ft a Nemzeti Adó- és Vámhivatal megfelelő számlára történő átvezetése megtörtént, ezen összeg a vádlott gazdagodásaként már értékelhető, így erre a Btk. 74.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti vagyonek Kobzás nem rendelhető el. Erre tekintettel az ítéltábla helytállónak találta a főügyészség észrevételét, és a vagyonek Kobzásra vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzte.

[51] Az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezései és megállapításai helyesek és törvényesek, ezért a fellebbviteli bíróság azokat nem érintette.

[52] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) és (3) bekezdése alapján megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit pedig a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2022. november 2.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

dr. Csermák János s.k.

dr. Raczkó Katalin s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2021. szeptember hó 28. napján kihirdetett 12.B.242/2020/34. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.348/2021/13. számú ítélete folytán 2022. november 2. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. november 2.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

a tanács elnöke